

Ρίσιος

Θα τολώ απ' τους ώμους μου
 τη χροιά πέτρα των άστρων
 καθώς τα σπυρίγιά
 τινάζουν το χιόνι
 απ' τα πτερά τους.
 Ήτσι σέμνος ανθρωπότητας ανέξως
 έτσι πατήραρος κι άλλος
 θα περάσει
 κάτω απ' τις αυθιγμένες ακακίες
 των χροιών σου και θα ραφίσει
 το πάμφοτο τ'όμαι του έραος.

(ΠΑΡΑΜΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, Β)

Βρεσμέματε δυ πέρα, κάτω τρεις χιλιάδες
 ανθρώποι πάλι δουλευτάδες, γεμιακίζόμενοι (...)
 μ' ένα κεμμυό, πάντε ελιές κι ένα ξερονόματο φως στο
 ταξίφι μας

άβριστοι απλοί σαν τα δέντρα μπροστά στον ήλιο

Ή'ωμα στο β. Διοφέ, ΑΠΥΨΙΝΙΑ

Εμπειρίας

Υιλό κελυγή και συνεγός απόψιλότα
 σαν μίγρος μετε νεύουδες στο άνομο
 φεύγουν τα πέταλά της ένα-ένα

(Το χέι: ΕΛΛΟΧΩΡΑ, Π ΤΥΦΗΡΩΠΙΣ ΤΕΝ ΜΑΣΤΕΛΩ)

Κοσμύματα στα δάξια σαν αστέρια

Βεζεί μια σκονή από γκαβράλα

(Μίλι: ΕΛΛΟΧΩΡΑ, ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ)

Εγγονόπουλος

Η ορεμία κόρη...

τι απ'απούμας

ήτανε οιακν

καλλάμνο

μέσα

στο νεκρό της

το κρεβέτι

(Κακχοποιότα με θράκιν, Η: ΜΙΝ ΟΜΙΑΛΕΤΕ ΕΙΣ ΤΩΝ ΟΜΙΩΝ)

τα χέρια της
 είναι
 σαν τη φωνή
 του παλαιού
 δάσους.

(Η κοινή: ΜΙΝ ΟΜΙΑΛΕΤΕ ΕΙΣ ΤΩΝ ΟΜΙΩΝ)

Στα παραπάνω χωρία είναι ευδιάκριτη μια κοινή αντίληψη της φύσης και μια ανάλογη διαδικασία εικονοποιίας.

Όλοι αυτοί οι ποιητές της γενιάς του '30 συλλαβάνουν και αποδίδουν την ανθρώπινη παρουσία μέσα από όρους της φύσης. Η διαύγεια της φυσικής εικόνας αξιοποιείται για να παραστήσει ζογραφικά όχι μόνο την εξωτερική παρουσία του ανθρώπου αλλά και το ήθος, το συναίσθημα, τη συμπεριφορά. Ταυτόχρονα του προσδίδει και μια λάμψη, μια έξαρση μέσα από τον πλούτο των φυσικών εντυπώσεων που συσσωρεύει.

Λειτουργεί παραστατικά αλλά και εξιδανικευτικά, αποσυνδέοντας σε κάποιο βαθμό την εικόνα του ανθρώπου από την καθημερινή εμπειρική εκδοχή της'. Στην εικονοποιητική αυτή διαδικασία, παρά τις αποστάσεις που δημιουργεί η νεωτερική γραφή, αναγνωρίζουμε την κλασική αντίληψη της φύσης όπως καθιερώθηκε στα πλαίσια του παραδοσιακού λυρισμού: η φύση πρότυπο και σημείο αναφοράς για τον άνθρωπο.

Ένα δεύτερο στοιχείο —που ισχύει λιγότερο για το Διοφέ— και περίπου απόλυτα για τους άλλους— είναι ότι η ποιητική εικόνα καταργεί κάθε συμβατική διάκριση ανάμεσα στο φυσικό και στο ανθρώπινο πεδίο παραπέμποντας σ' ένα ενιαίο μυθικό σύμπαν.

1. Είναι αυτονόητο ότι δεν ισχύει απόλυτα και μονοσήμαντα για όλους. Στο Διοφέ λ.χ. η ανάλογα κατά κανόνα δε λειτουργεί εξιδανικευτικά: υποδύλωνει την κοινή στο ανθρώπινο και φυσικό πεδίο κατηγορία της αντιφατικότητας ως πηγή του τραγικού.